

1. kapitola

Cválali po letnej lúke k obzoru, nezastavili sa ani na chvíľu. Krajina okolo nich sa mihala takou obrovskou rýchlosťou, až jej to vyrážalo dych. Srna, čo sa pásla neďaleko, sa preľakla, zajac trielil preč. Cestu im preťal potok. Jedným skokom ho prekonalí – a potom ich čakalo už iba šíre modré nebo... a dovtedy nepoznaný pocit nekonečného šťastia...

Mika otvorila oči. Modrá obloha zmizla. Namiesto nekonečných diaľav sa pozerala na unavené tváre

ľudí v metre. S rachotom míňali sivú betónovú stenu. Nič, len pustá realita. Mika si s povzdychom stiahla čiapku viac do čela. Azda by ten pekný sen mohol pokračovať... Rýchlo zavrela oči.

„Hej! Zobuď sa!“ ozval sa hlas jej najlepšej priateľky. „Od zajtra môžeš snívať, koľko sa ti zachce. Máme prázdniny!“

O chvíľu sa už Fanny tlačila vedľa Miky na úzkom sedadle. Fanny bola Mikina najbližšia dôverníčka, zábavná a nenapraviteľná šibalka. Mika si bez nej svoj život nevedela predstaviť. Na leto si naplánovali prázdninový tábor.

„Presne. Sloboda, už ideme!“ povedala Mika. No jej hlas znel všelijako, len nie presvedčivo. Pred prázdninami sa totiž ešte rozdávať vysvedčenia. Mika nepatrila k najusilovnejším žiačkam. Práve naopak. Vynikala nekonečnou lenivosťou. Hrozilo, že prepadne.

„Neboj sa,“ povedala Fanny a chytila Miku okolo pliec. Vedela, na čo jej kamarátka myslí. „Síce tesne, ale prejdeš... Vyrátala som to!“

Mika prikývla.

„A povedal, že to s tebou vyzerá dobre,“ dodala Fanny.

Aj Mika si vyrátala priemery známok. Áno, situácia naozaj nevyzerala zle. Usmiala sa. „Máš

pravdu,“ pripustila a hodila starosti za hlavu. Všetko dobre dopadne.

V tej chvíli si Fanny všimla zopár ohnivočervených pramienkov, ktoré Mike vykúkali spod čiapky. Zľakla sa a rýchlo ju kamarátke strhla. Mikine kedysi krásne plavé vlasy svietili ohnivočervenou farbou! Fanny vytreštila oči. „Čo je to?!“

Mika čakala presne takúto reakciu. Ale bolo jej jedno, čo si Fanny myslí. Dôležité je, že jej sa nová farba vlasov páči! Metro zastavilo a Mika schmatla svoju čiapku. „Zmena štýlu!“ povedala bez ďalšieho vysvetlenia a skočila na nástupište.

„Štýl na spôsob paviánieho zadku?“ zavolala za ňou Fanny. Potom si neveriacky povzdychla, prehodila cez plece tašku a pobrala sa za Mikou.

No Mika sa už zamiešala do davu, mala naponáhlo. Čo najskôr sa chcela dostať na čerstvý vzduch. Konečne pod šírým nebom! Rozložila kolobežku – a už jej nebolo. Fanny sa za ňou náhlila po svojich.

Mika sa už takmer dostala ku škole, keď zrazu vedľa nej nebezpečne zaškrípali brzdy. Od strachu zbledla. Tesne pred sebou zbadala kapotu nablýskaného Fordu Mustang. Kabriolet patril pánu Lesingovi, jej triednemu učiteľovi, ktorý chcel práve odbočiť na parkovisko pre učiteľov. Určite zaň vysolil niekoľko učiteľských platov.

„Mika! Dávaj pozor!“ vyhrešil ju.

Mika sa spamätala. „Čože?“ vyjachtala. To hádam ani nie je pravda! Veď ju mohol zabiť! A toho nafúkanca trápi akurát jeho sprosté auto!

Dala si ruky v bok a už sa chystala, že mu rozhorčene prehovorí do duše, keď vtom dorazila fučiaca Fanny. Postavila sa pred Miku, akoby ju chcela brániť, a upokojujúcim gestom ukázala pánu Lessingovi, že má prednosť. „Nech sa páči, až po vás!“

Pán Lessing sa na okamih usmial a potom dupol na plyn. Fanny sa karhavo pozrela na kamarátku. Mika pochopila: teraz nie je vhodný čas na hádky! V tom mala Fanny určite pravdu.

* * *

Keď sa pán Lessing na poslednej hodine prechádzal po triede a rozdával vysvedčenia, Mike plynul čas nekonečne pomaly. Lenže triedny učiteľ sa nikam neponáhľal. Každému žiakovi, ktorému dal vysvedčenie, povedal zopár povzbudivých alebo kritických slov a až úplne nakoniec sa dostal k lavici, kde sedela Fanny s Mikou.

„Veľmi pekne. Len tak ďalej,“ pochválil triedny Fanny a podal jej vysvedčenie. Potom sa otočil k Mike, ktorá sa naňho túžobne pozerala.

Pán Lessing zvýšil hlas. „Mika, Mika, Mika... Hovorí sa, že jablko nepadá ďaleko od stromu, ale v tvojom prípade dopadlo na iný svetadiel.“

Potom Mike podal vysvedčenie s veľavravným výrazom. Zrejme jej chcel dať najavo, že má vážne obavy.

Mike to došlo: naozaj prepadla. Napriek všetkým výpočtom a príslubom.

„Ale, ale... Veď ste povedali, že to so mnou nevyzerá najhoršie,“ zajachtala.

Pán Lessing sa usmial ako hyena pred kŕmením. „Hovorí sa tomu *právo na zmenu názoru*,“ povedal s hlbokým zadostučinením v hlase.

Mika by bola od hnevu najradšej vybuchla. Taká nehanebná zrada! Čo má teraz robiť? Aj Fanny sa tvárila bezmocne. Zdalo sa, že odpadne.

Mílkve zúfalstvo prerušil zvonček, ktorý ukončil školský rok. Všetci spolužiaci sa hrnuli von, v ústrety bezstarostným letným prázdninám.

Aj pán Lessing si vzal tašku a svižným krokom vyšiel z triedy. Mika a Fanny sa vytackali za ním. Sklamane si sadli na schody.

Mika sa cítila ako úbožiačka, ktorej niet pomoci.

Fanny vzala Mikino vysvedčenie a pozorne si ho prezrela. „A predsa! Trojka z náboženstva!“ zvolala napokon povzbudivo a pustila papier z ruky.

Mika sa už spamätala z počiatočného šoku. „Keby som aspoň niečo vedela...“ povedala smutne.

„Vieš toho predsa dosť!“ snažila sa ju utešiť Fanny.

Mika ju pozorne počúvala. „Čo také?“ opýtala sa s nádejou v hlase.

Fanny sa zamyslela. „Nuž...“

„No?“

„Hmmm... Hm...“ habkala Fanny a zo všetkých síl sa snažila nájsť odpoveď.

Mika sklonila hlavu. „Ďakujem. Už sa cítim oveľa lepšie,“ zamrmlala odovzdane.

„Nuž, nedokážem ti odpovedať okamžite,“ ospravedlnila sa Fanny.

Mika si sťažka vzdychla. Naozaj prepadla. Také čosi sa doteraz v ich rodine nestalo. Jej rodičia boli géniovia. Uznávaní profesori fyziky, ktorých pozývali na odborné semináre a medzinárodné konferencie. Mikine prázdniny chceli využiť na to, aby mohli cestovať a prednášať na kongresoch. Už týždne sa u nich o ničom inom nerozprávalo.

Mika kútikom oka opatrne pozrela na Fanny. „Na letný tábor môžem zabudnúť,“ povedala.

Fanny sa vydesila. „ČOŽE?! Nie! Ani náhodou! Tešíme sa naň už celé mesiace!“

Mika nešťastne hľadela do zeme. *Horšie to už ani nemohlo dopadnúť*, pomyslela si. Zrazu jej do nosa

udrel zvláštny závan. Pričuchla. Necítiť tu náhodou... nejaký oheň?

Mika sa preľakla. Vo Fanniných rukách zbadala svoje horiace vysvedčenie. Jej kamarátka ho jednoducho podpálila!

Fanny ani brvou nepohla. „Aká smola. V kabine vypukol požiar, takže vysvedčenia budú tento rok rozdávať až po prázdninách,“ zahlásila sucho.

Mika sa rýchlo načiahla za vysvedčením – lenže Fanny ho už stihla vyhodiť z okna. Horiaci papier sa pomaly vznášal vo vzduchu a vzdľaľoval sa im z dohľadu.

„Zbláznila si sa?!“ vyhrkla Mika zdesene.

Fanny sa na ňu pohoršene pozrela. „Čože?!“ skríkla. „Ja aspoň dokážem nájsť nejaké riešenie! A teraz sa idem pobaliť – s tebou alebo bez teba!“ Nahnevane sa od kamarátky odtiahla. Ešte to tak chýbalo!

„Fanny!“ ozvala sa Mika prekvapene. Teraz sa cítila úplne opustená.

Unavená a zúfalá Mika sa vliekla dolu po schodoch. Ale keď vyšla zo školy, hneď ožila. To hádam nie je pravda! Mika nemohla uveriť vlastným očiam: predsa len o svoje prekliate vysvedčenie neprišla. Vlastne sa stal presný opak. Jemný vánok ho odfúkol na zadné sedadlo nablýskaného starého

kabrioletu, stojaceho na parkovisku pre učiteľov, a horiaci zdrap podpálil stoh papierov, čo na ňom ležal.

Mika napäto sledovala, ako pán Lessing volá o pomoc a beží k svojmu dymiacemu autu.

Zavrela oči – môže to byť vari ešte horšie?

